Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Herrens frykt er kundskaps begyndelse. Visdom og tukt foraktes av daarer. (Ordsp. 1 : 7).

NR. 4 | 15. FEBRUAR 1925 | 4 AARG.

TALE AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT

VED KVINDEFORENINGENS KONFERANSE I SALT LAKE CITY.

Jeg glæder mig over den anledning jeg har at møtes med søstrene i denne storartede forsamling. Jeg beklager at jeg ikke kunne komme til møtet da ældste Ivins var tilstede, for jeg er sikker paa, at jeg ville ha været dypt interessert i alt hvad han sa, og jeg vet at I maa ha været det. Jeg har ofte ønsket at ha det privilegium at høre ham tale om Mormons Bok, men forunderlig nok har jeg aldrig faat anledning til det. Jeg har hat flere samtaler med ham, og efter min mening er han mere bekjendt med Mormons Bok end nogen anden levende person. Han har flere praktiske idéer end mange andre som omtaler denne hellige bok. Jeg er meget taknemmelig over at jeg paa al min færd, hjemme og ute, fra det fjerne Japan, til midnatsolens land i Skandinavien, ned til Italien og i de forskjellige andre deler av Europa, fra Canada til Mexico og over hele de Forenede Stater, aldrig har fundet noget, ei heller opdaget noget av indflydelse, der i mindste grad har svækket min tro paa guddommeligheten av denne hellige optegnelse, Mormons Bok.

I motsat fald har jeg følt — helt fra min barndom av da jeg først læste den — et vidnesbyrd i min sjæl, at det er sandhet, skjønt der har været fremsat argumenter like fra at der ikke fandtes hester paa det amerikanske konti-

nent paa den tid. Dette har jeg hørt fra min barndom, men det har aldrig gjort noget indtryk paa mit sind, og paa grund av dette har jeg følt med sikkerhet at der ville fremkomme saadanne ting der ville beskytte boken, og jeg har beholdt mit vidnesbyrd om at den er sand.

Tilfældigvis har jeg fundet mange øiensynlige beviser der har styrket det vidnesbyrd jeg hadde erholdt om guddommeligheten av dette verk, og det har styrket min tro paa Mormons Bok.

Jeg vil fortælle en tildragelse som hændte mig da jeg kom til London, efterat ha været kaldt til præsident over den europæiske misjon. Jeg overleverte et brev — et personbevis — til bestyreren for «New York Life Assurance Co.» der paa den tid var et selskap med en kapital paa 4 á 500 dollar. Nu har de over en billion dollar. Dette brev var fra en forhenværende bestyrer i .London, oberst A. G Hawes. Naar undtas min egen slekt og mine venner i kirken, har ingen person været mig kjærere end oberst Hawes. Han kom til mit hjem da jeg var et barn, og en nevø av Daniel H. Wells og hans hustru bodde hos os. Denne nevø var Park Woods og han arbeidet for «New York Life» og oberst Hawes var bestyrer herfor med hovedkvarter i Leavenworth, Kansas. Jeg tok oberstens brev til hans efterfølger i London og blev meget venlig mottat av denne og hans fire medarbeidere. En av disse inviterte nogen journalister og endel andre til sit hjem, for at gi mig en anledning til at forklare min tro til dem. En av dem hadde nemlig været i forbindelse med den brittiske legation i Konstantinopel. Han hadde tilbragt aar av sit liv i det hellige land, og vi diskuterte hans oplevelser. Han hadde ogsaa været en tid i Amerika. Han sa til mig: «Hr. Grant, jeg ønsker at fortælle Dem om en hændelse i Canada som er meget merkelig. Paa mine reiser i det hellige land fandt jeg nogen mønstre hvorefter disse østerlandske tepper væves, og jeg har aldrig noget andet sted set disse, og dog, hør her, fandt jeg disse skjeldne mønstre i Canada blandt de hedenske indianere, og jeg kan ikke begripe hvorledes ialverden disse folk kunne ha de samme mønstre naar de ikke engang hadde hørt om det hellige land.

Dette er den mest uforklarlige ting der har mødt mig i livet». Jeg svarte: «Det er meget let for mig. Har De nogensinde set «Mormons Bok?» — «Nei.» — «Da vil jeg sende Dem et eksemplar hvorav De vil se, at de amerikanske indianeres forfædre kom fra det hellige land, fra Jerusalem». Han sa da: «Det forklarer det hele».

Det var for de Siste Dages Hellige en let sak, men for ham uforstaaelig. Det er aanden som gir liv og inspiration, og den kraft der erholdes ved at studere Mormons Bok er aanden av denne merkelige og betydningsfulde bok. Jeg husker saa godt da min onkel Anthony Ivins, bror av ældste Anthony W. Ivins' far sa til mig og sin søn Anthony C. Ivins: «Heber og Anthony, har dere læst Mormons Bok?» — Vi svarte «nei». — Han sa da: «Jeg ønsker at dere skal læse den, og at de skal love mig at de ikke vil hoppe over et eneste ord, og til den som læser den først, vil jeg gi et par hansker med bæverskindskant til 6 dollar». — Det var en begivenhet for en gut paa 14 aar at ha slike handsker. — Jeg husker godt at min mor hadde forsøkt at faa mig til at læse Mormons Bok nøie, men jeg hadde ikke gjort det. Jeg besluttet at læse boken, med ca. 25 sider om dagen og faa fordelen av dens indhold. Jeg trodde dens lærdom var sand, fordi min mor og mange andre hadde fortalt mig det. Og formedelst vor lærers vidnesbyrd i den klasse hvor jeg og Richard W. Young gik, og jeg tænkte, at dersom jeg skulle vinde hanskerne, maatte jeg læse boken saa fort at jeg ingen fordel ville ha derav, og jeg besluttet derfor at la Anthony vinde dem.

Næste morgen møtte jeg min fætter Anthony, og jeg spurgte ham: «Hvor mange sider har du læst?» — Han svarte: «Jeg har sittet oppe næsten i hele nat og jeg har læst 300 sider.» — «Farvel hansker,» tænkte jeg og jeg fortsatte at læse 25 sider om dagen og sommetider to—til tre ganger mere. Jeg vandt hanskerne, ti jeg blev i besiddelse av aanden av boken. — Jeg fik kjærlighet til den i mit hjerte som en gut, og den har aldrig siden forladt mig. Og jeg mottok ogsaa en anden ting: jeg blev i besiddelse av et vidnesbyrd i mit hjerte, at Nephi — den mest fremragende person omtalt i første del av boken — var i

virkeligheten en av den levende Guds tjenere. Vi vil som en naturlighet følge enhver ven eller person i historien som vi er kommet til at holde av. Jeg er blit betraktet som en høimodig person, og en av grundene hvorfor jeg er høimodig er den, at jeg fik kjærlighet til oberst Hawes. Jeg vil fortælle et eksempel paa hans høimodighet: En mand som var assurert i hans selskap døde og oberst Hawes bad om at maatte bli valgt til at ordne denne sak. Han ordnet det saa vel at han opdrog alle de yngste i familien. En av barna fortalte mig hvor makeløs fortjeneste de hadde av de pengene. Hun sa videre: «Obersten overlot mig nogen tusen dollars som en belønning for min godhet mot hans «ward» og hans «ward» var min yngste søster.»

Nuvel, jeg kom til at holde av Nephi som av ingen anden levende mand med hvem jeg var blit bekjendt. Mere end nogen anden mand i historien har Nephi dannet min karakter. Nu, mine søstre, hvis I kan faa eders sønner eller døtre til at fatte kjærlighet for en av de storartede personer i denne bok og faa aanden av boken, vil det være av større værdi for dem end noget andet studium. Det gjorde et sterkt indtryk paa mig at Nephi forkyndte, at Herren ikke gir nogen befalinger til menneskenes barn uten at han ogsaa bereder en vei for dem til at utføre hvad han befaler. Da Herren bød ham at bygge et skib som skulle ta hans selskap over det store vand, sa han, at han kunne gjøre enhver ting som Herren ønsket av ham. Hvis vi kan faa denne tro i vort sind, at enhver ting som Herren forlanger av os, vil han gi os kraft til at utføre, hvis vi bare er ydmyge nok og flittige og villige til at benytte de evner vi er i besiddelse av, da vil vort liv bli lykkelig.

Den største skat for en mand og en kvinde i verden er, at de i deres hjerter føler at de er istand til at utføre noget som Herren forlanger av dem. Jeg har læst, at Sandow var et svakt og sykeligt barn, og dog opøvet han sine fysiske kræfter indtil han kunne løfte adskillige tusen pund. Hans venner sa nemlig, at han aldrig kunne komme til at løfte en liten kalv. Han sa, at det skulle han nok kunne, og han fortsatte: «Jeg vil begynde med at løfte en liten

kalv og løfte den en gang om dagen, og naar jeg faar gjennemført det, kan de vædde med mig.» Han vandt riktignok, skjønt den kalven var tre aar gammel da han sist løftet den.

De av os som er bekjendt med Theodore Roosevelts liv, den store amerikaner, vet at han kom ut til vesten for at bli en «cowboy», og derved erholde fysisk styrke, og vi vet at han blev en meget sterk mand, fordi han ofret anstrengelse for at bli sterk. Der er meget faa ting i livet som vi ved utholdenhet og anstrengelse ikke kan fuldføre, og jeg vet ingen person i historien som har inspireret mig saa sterkt med denne sandhet, at man kan utføre hvad Herren forlanger, som Nephi.

Uten harme møtte han prøvelser og sorg, klage og kritik av sin egen far og brødre, og fortsatte fremad og utførte de plikter der hvilte paa ham. Ved en leilighet, da hans brødre hadde bundet ham paa hænder og føtter, sang han til Guds pris. Det skal meget til for en mand at gjennemgaa trængsler og dog utvise en fast og urokkelig bestemthet til hvad han vet er ret. (Sluttes).

NØDVENDIGHET AV LYDIGHET.

Efterat en person har efterkommet de uundgaaelige ordinanser i evangeliet, der er nødvendige for at optas i Jesu Kristi Kirke, forlanges der streng lydighet til Herrens befalinger, og at man i alle ting viser sin trofasthet og lydighet til kirken og Guds rike. Det er ogsaa ens plikt at bli tilstrækkelig bekjendt med alle evangeliets love, og utvise streng lydighet dertil for ikke at bli bedraget av dem som søker at forvrænge Herrens veie. De som er uvidende om disse love er ogsaa forpliktet til ikke at overskride dem, ti, som det er tilfælde med landets love, er ikke uvidenhet en undskyldning for overtrædelse av samme.

Herrens befalinger som er git til menneskene i en tidligere tidsalder er ikke altid bindende for den næste slekt. Gud gav Adam visse befalinger der var særdeles anvendelig for hans tid og ikke for vor. Han befalte Noah at bygge

en ark og befalte Abraham at forlate Kaldæa og gaa til et fremmed land, og han befalte ham ogsaa at ofre sin søn Isak. Han har git visse befalinger i denne tidsalder der er særdeles anvendelig for menneskeslektens velfærd og frelse idag.

I forbigangne tidsaldre, naarsomhelst Gud har talt, har han hat profeter til at motta og frembringe sin vilje til menneskene, og saaledes er det idag. Med hensyn til dette har han sagt: «Den der mottar eder, mottar mig, og den der mottar mig, mottar han som har sendt mig.» (Matt. 10 : 40). Og atter: «Sandelig, sandelig siger jeg eder, den som mottar den jeg sender, mottar mig; og den som tar imot mig tar imot ham som har sendt mig.» (Joh. 13 : 20). Om de som tok imot og betjente hans tjenere, sa han: «Sandelig siger jeg eder, hvadsomhelst I gjør mot en av disse mine mindste brødre, har I gjort mot mig.» (Matt. 25 : 40). Dette beviser, at vi ærer Gud ved at ære og adlyde hans tjenere, som han har anbetroet at bringe sit evangelium til menneskenes barn.

Her ser vi hvor nødvendig lydighet er som saa kraftig er bevist os i Frelserens eksemplariske liv, der ved en viss leilighet sa: «Jeg er ikke kommen for at gjøre min vilje, men hans som har sendt mig.» Lydighetens princip er ogsaa eftertrykkelig fremført av apostelen Paulus der sa: «at endog han var søn, lærte han dog lydighet av det, han led; og fuldendet, blev han alle dem, som han lyde, aarsak til evig frelse.» (Hebr. 5 : 8—9).

Vor Frelser erklærte, hvilket er optegnet i det syvende kapitel av Mattæus, at: «ikke enhver som siger til mig Herre, Herre, skal indgaa i himmerikes rike, men den som gjør min Faders vilje som er i himlene.» I det 26. vers siger han videre: «Enhver som hører disse mine ord og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en uforstandig mand som bygget sit hus paa sand; og regnet faldt og vandløpene kom og vinden blæste og faldt an paa samme hus, og det faldt, og dets fald var stort.» Den, som bygget sit hus paa en mere sikker grundvold, nemlig en klippe, vil ikke være utsat for elementernes ødelæggende virkning. Som saadanne lignet Frelseren de som gav akt paa hans ord.

I alle tidsaldre er der nogen som forsøker at være sig selv en lov, og de søker ære og yndest av mennesker, eller de søker at gaa sin egen fordærvelige vei. De betragter lydighet som ydmygende om ikke fornedrende, og de har ikke moralsk styrke til at motta og adlyde evangeliet. Gjennem ny aabenbaring lærer vi, at: «Der er en lov uigjenkaldelig fastsat i himmelen før verdens grundvold var lagt, paa hvilke alle velsignelser er forjættede.» Derfor mottar kun de velsignelser der føier sig efter de love, hvorpaa alt beror.

Paa grund av det sande evangeliums upopularitet er der mange som betænker sig paa at motta samme, endskjønt de er forvisset om dets sandhet. Det kræver mot at adlyde evangeliet og lide forfølgelse om nødvendig; men alle som saaledes prøver sig selv værdig dertil vil tilsidst erholde en evig ophøielses velsignelser.

Lydighet er nødvendig for at opnaa frelse i Guds rike, likesaavel som det er for enhver fremgang i det menneskelige liv. Det er ved streng lydighet til loven at orden kan vedlikeholdes ved menneskers regjering, og likeledes gjennem hele Guds univers.

Gud har i disse siste dage befalet menneskene at motta Jesu Kristi evangelium under hans bemyndigede tjeneres hænder, saaledes som det er paany aabenbaret i denne utdeling, eller, dersom de forkaster det, vil sorg og stor elendighet komme over dem. Lydighet til evangeliets budskap er det eneste middel til at undfly verdens sorger idag, ti det er den lægedom der vil forbedre og helbrede det onde der plager menneskeslekten i denne viktige tidsperiode i verdens historie.

Det gjengivne evangelium vil bringe glæde og frelse til alle som vil motta og adlyde det, mens de som nekter at gjøre saa, forkaster Guds raad til dem selv.

Gode beslutninger er en let sæd at saa. Den springer saa hurtig op, blomsterne kommer saa snart frem og er yndige at se til, især i førstningen. Men naar blomstringstiden er forbi, hvorledes er da frukten?

BOR HERREN I TEMPLER?

AV BORGHILD NIELSEN.

Mens David var konge i Israel kom han paa den tanke at bygge et hus til Herrens ære, og uttalte følgende til profeten Natan: «Se dog, jeg bor i et hus av cedertræ, mens Guds ark bor mellem telttepper.» (2. Sam. 7 : 2—3). Natan svarte: «Gaa hen og gjør alt hvad der er i dit hjerte, ti Herren er med dig.»

Vi ser herav at profeten Natan syntes godt om Davids forslag, men adspurgte ikke Herren før han svarte ham. Den følgende nat aabenbaret Herren sig for Natan og bød ham gaa til David og si:

«Saa siger Herren, skulle du bygge mig et hus som jeg skulle bo i? Jeg har jo ikke boet i hus like fra den dag jeg førte Israels barn op fra Egypten indtil denne dag, *men vandret om i telt og tabernakel.*»

Ved at læse beretningen om Israels reise i ørkenen til Cana'ans land finder vi at Herren var midt iblandt dem og gik foran dem i en skystøtte om dagen, og i en ildstøtte om natten. (2. Moseb. 13 : 21—22). At Herren var i deres midte forstaar vi tydelig av følgende: «Og det skete naar Moses var kommen ind i teltet da steg skystøtten ned og stod i teltets dør, og han (Herren) talte med Moses.» (2. Moseb. 33 : 9). Senere faar Moses befaling av Herren om at bygge et tabernakel. Herren kunne derfor med rette si til Natan, at han intet «hus» hadde at komme til, men maatte vandre om i «telt og tabernakel.»

Herren siger videre til profeten Natan, med hensyn til det hus David ønsket at bygge: «Naar dine dages tal er fuldt, og du hviler hos dine fædre, da vil jeg opreise efter dig din avkom, som skal utgaa av dit liv, og jeg vil befæste hans kongedømme; han skal bygge et hus for mit navn, og jeg vil befæste hans kongedømmes trone evindelig.» (2. Sam. 7 : 12—13).

Det var ikke Herrens vilje at David skulle bygge dette hus eller tempel, men vi finder at hans søn Salomo fik denne anledning, og han bygget dette praktfulde tempel

hvorom vi kan læse i 1. Kongebok 5—6 kap. Salomo erholdt alt hvad han begjærte for at pryde dette tempel, og av arbeidere hadde han en hel hær, nemlig 180 000 mand, samt de som var sat til at lede arbeidet og være over dem, var ikke mindre end tre tusen tre hundrede mand. Dette praktfulde bygverk var kjendt rundt omkring i verden, tillikemed alle de andre store bygverk som blev utført paa hans befaling. Herrens forjættelse til Salomo var denne: at dersom de ville holde hans bud, ville han bo iblandt dem og ikke forlate sit folk Israel.

I sin indvielsesbøn uttalte Salomo blandt andet disse ord: «Skulle Gud virkelig bo paa jorden? Se himlene og himlenes himle rummer dig ikke, hvor meget mindre da det hus som jeg har bygget!» Men hans ønske var dette, at Herren ville bønhøre de som i ydmyghet opsendte bønner fra dette sted.

Vi finder at da templet var færdig, opfyldte Herrens herlighet dette, ti vi læser, at «prestene kunde ikke bli staaende for at forrette tjeneste for skyen, ti Herrens herlighet fyldte Herrens hus.» (1. Kongeb. 8 : 11).

Israel kjendte sin Gud og var vant til at han talte til dem gjennem sine profeter. De kunne derfor ogsaa forstaa betydningen av at ha et tempel til Herrens navns ære, hvortil han kunne komme for at tilkjendegi sin vilje til sine tjenere profeterne.

Vi læser i Mormons Bok (2. Nephi 5 : 16), at Nephi bygger et tempel til Herren. Det blev bygget i samme stil som Salomos, men Nephi var ikke begunstiget med at ha saa meget guld og sølv til at pryde det med. De var heller ikke saa talrike paa denne tid, men templet blev allikevel en vakker bygning.

Paa denne tid blev det vakre tempel som Salomo lot bygge ødelagt, tillikemed den store stad Jerusalem. Israel holdt ikke længer Herrens bud, men stræbte profeterne efter livet, og av den grund blev profeten Lehi befalet at ta sin familie med og dra ut fra Jerusalem, og Herren førte dem over havet til Amerika.

Dette folk hadde samme forjættelse som Israel fordum, at dersom de holdt Herrens bud, ville han være med dem.

Ved at læse deres historie finder vi, at de ogsaa glemte sin Gud og blev utryddet av jorden.

Vi kommer nu til vor tidsalder da Herren for siste gang har sin kirke paa jorden, og vi finder at vor tids Israel heller ikke kan undvære et tempel til den Allerhøiestes ære.

Aaret efter at kirken var oprettet — med seks medlemmer — tællet den to tusen. Herren befaler profeten Joseph at bygge et tempel og de hellige gik straks igang med dette arbeide, og de ofret deres tid og midler for at faa bygningen opført. Efterat være drevne ut av sine hjem, bosatte nogen sig i Kirtland og her var stedet hvor Herrens tempel skulle bygges. De hellige var fattige og deres offer var stort. Profeten Joseph og hans bror Hyrum deltok ogsaa i arbeidet paa templet; Hyrum arbeidet i stenbruddet. Det tok dem tre aar at faa denne bygning færdig, og vi finder ved indvielsen der fandt sted den 27. mars 1836, at som i Salomos dage «hvilte Herrens herlighet» over templet. La os sammenligne Salomos indvielsesbøn og profeten Joseph Smiths — Pakten Bok 109 — og vi vil finde at den samme aand ledsaget dem begge.

En uke senere — den 3. april — finder et herlig syn sted for Joseph og Oliver Cowdery. Frelseren viser sig for dem og taler til dem. Aa, hvor opmuntrende og trøstende hans ord til dem maa ha været, der han sa: «Se eders synder er eder tilgivne, I er rene for mig; opløft derfor eders hoder og fryder eder; — la eders brødres hjerter fryde sig, og la mit ganske folks hjerter fryde sig, de, som har av al makt bygget dette hus til mit navn; ti ser, jeg har antat dette hus, og mit navn skal være her, og jeg *skal aabenbare mig i miskundhet til mit folk i dette hus.* Ja jeg vil aabenbare mig til mine tjenere, og tale til dem med min egen røst, *dersom mit folk vil holde mit bud* og ikke besmitte dette hellige hus.»

Hvilket andet folk eller kirkesamfund har noget lignende? Hvem har et «hus» hvortil himmelens Gud kan komme for «at tale til sine tjenere, profeterne? Kun Jesu Kristi Kirke, hvis arbeide gaar fremad og templer opbygges til Herrens ære av hans folk. Frelserens ord til profe-

ten Joseph og Oliver Cowdery er gaat i opfyldelse, ti han har i sandhet «aabenbaret sig i miskundhet til sit folk», og hans utvalgte tjenere idag kan bære vidnesbyrd derom. Det er nu til de hellige at «holde hans bud» saa de kan nyte av velsignelserne fra Herrens hus, ti den samme forjættelse lyder nu som fordum: «Dersom I holder mine bud.»

Intet andet folk paa den ganske jord har i vor tid reist et hus til Guds ære — utenom hans utvalgte folk — Israel. — De har prøvet at «holde hans bud», og tempelopførelsen er større end nogensinde og det frelsende arbeide for levende og døde utføres for tusener hver dag. Herren antar de huse som bygges til hans ære og det arbeide der utføres deri, og tilkjendegir sin vilje ved «aabenbarings røst fra det høie.»

De hellige bereder sig for at motta sin Frelser, og vi kan isandhet si med poeten, C. C. A. Christensen: «Templet høit sig hæver paa bjergenes top, folket i renhet sig klæder.»

TRONDHJEMS GREN.

For at det gamle aar kunne faa en værdig avslutning, hadde sangkoret arrangert en meget vellykket fest med vaakenat. Festen blev aapnet med salmen: «Led os frem o Gud vor Fader.» Bøn av præsident Karl Jensen, hvorefter salmen: «Fryder eder Zions sønner,» blev avsunget.

Ældste John Øien ønsket derpaa de tilstedeværende velkommen. Derpaa blev et meget godt program utført. — Efter bevertningen, som bestod av chokolade og kaker samt frukt, sang koret nogen sanger. — Derefter sang en kvartet, likesom hr. Jensen underholdt med humoristiske sanger. — Straks før midnat holdt præsident Karl Jensen en kort mindetale over det aar som var gaat, og henstillet til alle, at de i det nye aar maatte søke at finde en fastere grundvold i Jesu Kristi evangelium. — Da præsidenten

paa slaget 12 sluttet sin tale, lød 12 monotone klokkeslag som varslet det gamle aars slut, hvorefter præsident Karl Jensen holdt bøn og salmen: «Pris Gud fra hvem hvert gode kom,» blev avsunget. Der blev saa en pause, hvor de hjerteligste nytaarsønsker blev vekslet.

En hjertelig hilsen til «Morgenstjernens» redaktion samt dens læsere, og et inderlig ønske og bøn til vor himmelske Fader, at Han vil velsigne alle de hellige hvor de end opholder sig, saa at det nye aar maatte bli lykkebringende i alle henseender, og at mange i dette nye aar maatte komme til sandhets erkjendelse.

DEN NORSKE MISJON.

Den 31. januar reiste ældste J. Leland Andersen og undertegnede til Trondhjem. Jeg fandt grenen i en god stilling og utsigterne for fremgang er meget stor. Vi hadde gode møter i ukens løp hvor Guds aand gjorde sig gjældende. Jeg kom tilbake fredag morgen. Søster Peterson og jeg har ogsaa besøkt Drammens gren der ogsaa er i en meget god forfatning.

* * *

FORFLYTTELSE.

Ældste Erling Halvorsen er blit indsat som forstander for Arendals gren og ældste Gustav Adolf Eriksen som hans medarbeider. — Ældste Olaf Vogeler er forflyttet til Bergens gren. — Ældste Anthon H. Lund er blit indsat som forstander for Drammens gren og ældste Charley Petersen som hans medarbeider. — Ældste J. Leland Andersen er forflyttet til Trondhjems konferanse og indsat som konferanse-sekretær og sangleder for Trondhjems grens sangkor. — Ældste Ivar Fløisand er forflyttet til Haugesund.

* * *

KALDELSE OG BESKIKKELSE.

Søster Borghild Nielsen fra Drammens gren er blit kaldt som misjonær av præsident James E. Talmage, og blev den 27. januar beskikket av misjonspræsident A. Richard Peterson til at arbeide i Oslo konferanse.

* * *

PRÆSIDENT JAMES E. TALMAGE

har underrettet mig om, at hvis alt gaar efter bestemmelsen vil han besøke den norske misjon og være i Oslo den 15. mars. Vaarkonferansen vil da bli avholdt paa samme søndag. Nærmere besked skal gis saasnart jeg hører fra ham igjen.

* * *

AARSRAPPORT FOR 1924 I DEN NORSKE MISJON.

Der er indlemmet ved daab 102 personer. 30 barn velsignet. — 13 er emigrert til Zion. — 14 er døde. — 12 har indgaat ekteskap. — Medlemsantallet var 1621 den 31. desember 1924. — 2379 bøker og 69825 skrifter er utgit. 1660 møter er avholdt. — Der er kaldt og beskikket 6 lokale misjonærer. Der er for tiden 3 konferanser og 13 grener. *A. Richard Peterson*, misjonspræsident.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR MARS.

Korlæsning:

Vi tror, at vi bør være konger, præsidenter og øvrigheter underdanige, samt adlyde, ære og opretholde loven. (12. trosartikel).

Sakramentvers:

Hist paa jorden angstens sved,
Faldt som blod i støvet ned.
Man paa korset nagled mig,
Hvorved jeg forløste dig.

Faste-leksen:

Hvorfor tror jeg, at hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi adlyde loven.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

4. Hyrderne paa marken.

Paa den tid da Jesus blev født var der hyrder paa marken nær Betlehem, der holdt vakt over deres hjord om natten, for at ikke vilde dyr skulle komme og skade dem. Pludselig saa hyrderne et sterkt lys paa himmelen, og mens de stod forundret og saa paa dette, kom en engel ned til dem. Da de saa engelen blev de bange, men engelen sa: «Frykt ikke, ti se jeg forkynder eder en stor glæde. Eder er idag en frelser født, den Herre Kristus, i Davids stad.»

Den gode nyhet der kom til hyrderne fra englene den nat er bragt ut til alle deler av verden, og folkene i alle land har hørt om Jesus, deres Frelser og Herre. Englen sa til hyrderne at de skulle gaa til Betlehem og der finde Jesubarnet — svøpt og liggende i en krybbe. Da engelen var færdig med sit budskap gik han tilbake til himmelen. Da hændte der noget andet forunderlig. De saa et kor av engler midt i det sterke lyset og de sang: «Ære være Gud i det høieste, fred paa jorden, og i menneskenes Guds velbehag». Da sangen var tilende og englene var vendt tilbake til deres himmelske hjem, sa hyrderne til hverandre: «La os gaa til Betlehem og se de store ting Herren har fortalt os.» — De skyndte sig til Betlehem og her fandt de Josef og Maria, og likeledes barnet der laa i krybben, akkurat som engelen hadde sagt.

Da hyrderne saa barnet priste de Gud, ti de følte i sine hjerter den sandhet, at dette var den Frelser som Gud hadde lovet at sende til verden. De fortalte folket hvad de hadde set og hørt, og paa kort tid blev nyheten om Frelserens fødsel spredt rundt til mange deler av landet.

Gud hadde valgt navnet for sin søn, nemlig Jesus. Han

hadde befalt engelen at si til Maria, at hun skulle kalde barnet ved dette navn og hun gjorde saa. Da seks uker var gaat, tok Josef og Maria barnet med til templet for at fremstille det for Herren. De tok med sig to duer for at ofre til Guds ære og for at vise sin taknemmelighet for barnet.

Der var en gammel mand som bodde i Jerusalem som het Simeon. Han var en god mand, og fordi han hadde levet et godt liv, hadde Gud lovet ham at han skulle faa se sin søn — Frelseren. Den Helligaand fortalte Simeon, at Guds søn nu var i templet, og den gamle mand gik dithen. Han tok barnet i sine arme og takket Herren og sa, at nu kunne han dø i fred, ti han hadde set Frelseren. Simeon velsignet Josef og Maria, men sa til hende, at menneskene ville tale ilde om hendes søn.

Saa kom en god gammel kvinde ind i templet, ved navn Anna. Hun var dag og nat i templet og Gud lot hende vite at barnet Jesus var hans søn, som var kommet for at bli verdens frelser. Da Anna saa Jesus blev hun glad og takket og lovet sin himmelske Fader. Hun fortalte ogsaa til folket at Kristus var kommet. Saa tok Josef og Maria barnet til Betlehem. (Forts.).

Hvorfor kan du ikke gjøre det?

Man har fundet ut at den eneste grund for at du ikke kan gjøre en ting — det er det samme hvad det er — det er fordi du *tror* du ikke kan. Det kan for eksempel være en opgave i regning, eller at bygge en baat, eller at begynde en forretning. Hvis du *tror* du kan gjøre noget saadant, da *vil* du komme over det. Paa den anden side: hvis du vet du *kan* gjøre det, da *vil* du gjøre det. Begynd enhver ting med det maal for øie at du vil faa det bedste ut av det, og se da hvad der vil hænde. Tro paa dig selv. Det er enhver guts første plikt. Først tro paa dig selv, og det vil da være en let sak at faa andre til at tro paa dig.

PROFETENS SYN.

Johannes saa engang for længe siden,
mens han paa øen Pathmos fange var,
at mange slekter længre frem i tiden
anropte Gud, og ei fik svar.
Aarsaken var, at Herrens kirke
blev ødelagt, ja traadt i grus.
De mænd i prestedømmets virke
nedlot sit liv av kjærlighet til Gud vor Faders hus.

Saa henrandt mange tunge, mørke aar,
hvor mørkets fyrste ene raadet jorden,
indtil omsider sandhets lyse vaar
oprandt i vest, dens første spade vorden.
Da mindtes mennesket, ja hele verden
som i et syn paany da saa:
«En hellig engels skjønne sandhets færden,»
fra himlens trone gjennem æthrens blaa.

Profeten Josef sendebudet gjaldt,
kun 14 aar, men likevel utkaaret.
Av Herrens egen røst han da blev kaldt,
hvorom han senere sit vidnesbyrd har baaret.
Forlængst har Herren's egne sendebud,
i ly av prestedømmets makt og styrke,
bragt evangeliets fylde over jorden ut,
lært menneskene den rette Gud at dyrke.

Nu ser vi da i lys av profetien,
at sandhet hastigt over jorden gaar.
Det er ei dikt, ei heller skapt av fantasien
hvad som i skriften om Johannes skrevet staar.
Saa stans dog menneske og se dig om,
en dag til sjælens frelse du maa gi.
Snart venter dig en hastig himlens dom,
før det er forsent: «Annam den snævre sti».

Einar Anthonsen Strand.

INDHOLD: Tale av præsident Heber J. Grant. — Nødvendighet av lydighet. — Bor Herren i templer? — Trondhjems gren. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program for mars. — Barnas avdeling. — Profetens syn.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri. Oslo.